

Mellommannen

Det var en kald vinterdag. Isa var på vei til skolen. På veien traff han på en fattig gutt. Denne gutten hadde ikke engang på seg jakke, og det var tydelig at vannet hadde trengt inn i de hullete skoene hans. Isa ble trist og rørt dypt i sitt hjerte av det. Familien hans var heller ikke veldig rike, men det gjorde ikke at han nølte med å hjelpe de trengende. Isa begynte å følge nøye med på den fattige gutten. Han ble veldig overrasket da han så at gutten gikk på samme skole som ham, men han kunne ikke huske å ha sett ham før. Han tenkte på hva han kunne gjøre for å hjelpe gutten. Men han klarte ikke å finne ut av hvordan han kunne gjøre det. Han kunne ikke gi bort skoene sine, som han selv hadde brukt i to år, for det var det eneste paret han hadde.

I friminuttet gikk han bort til gutten og sa: «Jeg vil gjerne bli vennen din!» Ikke lenge etter var de blitt gode venner. Den fattige guttens far hadde gått bort for flere år siden. Han bodde sammen med sin mor og to yngre søsken, de hadde nettopp flyttet til området. Isa tok en brødskive og delte den med ham.

Om kvelden sa han til sin far: «Læreren vår ga oss en hjemmelekse, han ber oss om å finne en måte å hjelpe de fattige på.» Pappaen hans ga ham noen råd om hvordan man kan hjelpe de trengende.

Neste dag da han gikk til skolen, gikk han rett til en veldedighetsforening. Der fortalte han en snill mann om sin venn og sa at han ønsket å hjelpe ham. Den snille mannen ble forbauset over Isas oppførsel. Mannen ble glad og priste ham for at han ville så gjerne hjelpe noen som trengte hjelp. Mannen ville vite hvor vennen bodde. Han sa til ham: «Gud og sendebudet hans elsker slike som deg, for du gjør som Hans Hellighets ﷺ ord lyder: 'Sannelig, den som viser veien til godhet, er som den som gjør den gode handlingen.'»

«إِنَّ الدَّالَّ عَلَى الْخَيْرِ كَفَاعِلِهِ»

